

Bandes de so Arnold, David Arnold

Házael González

Una vegada més, i ja són vint-i-un (des d'un punt de vista oficial), torna l'agent secret més famós de tots els temps. No cal insistir massa en el fet que una nova pel·lícula de "Bond, James Bond" és un esdeveniment cinematogràfic de primer ordre, encara que moltes persones opinin que aquest tipus de films només són un gènere menor i d'evasió... però sigui com sigui, l'estrena de *Quantum of Solace* (Marc Foster, 2008) no passa desapercebuda per a ningú. I encara que no tan rodona com la seva predecessora, la meravellosa *Casino Royale* (Martin Campbell, 2006), aquesta nova visita del personatge compleix amb les expectatives de forma prou satisfactòria: Daniel Craig continua fent un personatge perfecte, el guió està prou treballat (encara que no és cert que certes coses es podrien resoldre de millor manera), les escenes d'acció són d'allò més impactant... i la música, com en cada ocasió, és un element clau.

Gairebé tothom sap que el compositor John Barry (que està pràcticament retirat) és la veritable ànima musical de la sèrie, com és aquell famós *James Bond theme* que encara avui figura com fet per Monty Norman però que ja ningú no dubta

que realment sigui del mestre Barry... i, malgrat tot, allò que és indubtable és que va ser ell qui li va posar personalitat a la saga des del punt de vista musical, fins arribar a la seva darrera aportació a *The Living Daylights* (*Alta tensió*, John Glen, 1987). I precisament just deu anys després n'arribaria l'hereu natural: David Arnold, que va començar amb el personatge a *Tomorrow Never Dies* (*El demà no mor mai*, Roger Spottiswoode, 1997) i que ha continuat amb ell fins ara... i que duri molt.

I això que Arnold no és precisament un músic de cine amb una gran trajectòria a les esquenes: col·laborador habitual de directors com Roland Emmerich (del qual es pot dir que el va descobrir per a la gran pantalla, amb partitures com les de *Stargate*, *Stargate*, porta a les estrelles, 1994; *Independence Day*, 1996; i *Godzilla*, 1998) i John Singleton (amb la nova versió de *Shaft*, 2000; i també *Baby Boy*, 2001; *2 Fast 2 Furious*, *A todo gas 2*, 2003; i *Four Brothers*, *Cuatro hermanos*, 2005; i probablement també a les pròximes, ja que sempre ha dit que fer feina amb Singleton és tot un plaer per la llibertat de creació que li dóna), va començar al negoci fa només quinze anys, i acompanyat ni més ni menys que per la cantant islandesa Bjork, amb la qual va fer uns quants temes per a la pel·lícula *The Young Americans* (*La ley de la droga*, Danny Cannon, 1993). Perquè, curiosament, la feina de fer cançons també li escau prou be: va ser gràcies a això que va poder portar a bon terme un projecte tan ambiciós com *Shaken and Stirred: The David Arnold James Bond Project*, disc produït per ell mateix i que consta de cançons clàssiques de Bond interpretades de bell nou per cantants moderns (com Iggy Pop, Propellerheads, Aimee Man o Pulp) i que va ser la passa definitiva que va convèncer als productors de la sèrie per encarregar-li les partitures de la sèrie, i fins i tot alguna de les cançons (seva i també de Chris Cornell és *You Know My Name*, de *Casino Royale*, que fins i tot va arribar a estar proposada al Grammy) i així jugar-hi i poder fer-les servir a tota la partitura (aquesta vegada, el tema *Another Way to Die* és de Jack White, que canta juntament amb Alicia Keys, i per això no torna a sonar en tota la resta del film... encara que és una bona cançó Bond).

I després que el món Bond l'hagi absorbit gairebé per complet (a més del fet que ja són cinc pel·lícules a les qual ha participat, no hem d'oblidar tota la feina promocional que tot això comporta), Arnold encara ha tingut temps de signar altres partitures com *Zoolander* (*Zoolander, un descerebrado de moda*, Ben Stiller, 2001), *The Stepford Wives* (*Las Mujeres Perfectas*, Frank Oz, 2004) o *Amazing Grace* (Michael Apted, 2007). Sens dubte, és un home a tenir en compte, i no només per als seguidors de 007... ■